

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **P. P.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2014, č.j. KUJI 49313/2014, OOSČ 690/2014 OOSC/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 17. 7. 2014, č.j. KUJI 49313/2014, OOSČ 690/2014 OOSC/2 a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, obecního živnostenského úřadu ze dne 18. 6. 2014, č.j. MMJ/OZÚ/č18/2014/15, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Krčmy, advokáta se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 17. 9. 2014 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2014, č.j. KUJI 49313/2014, OOSČ 690/2014 OOSC/2. Vytkl správním orgánům nedostatečný popis skutku, uvedl, že správní orgány obou stupňů porušily zásadu materiální pravdy, zásadu vyhledávací a vyšetřovací a nezjistily skutkový stav věci, když vycházely pouze z úředního záznamu městské policie Jihlava ze dne 8. 1. 2014, č.j. M 81/2014. Žalobce namítl, že spis neobsahuje nic kromě tvrzení strážníků městské policie o sdělení svědků. Nelze vycházet z úvahy žalovaného, že pokud byl žalobce po celou dobu řízení pasivní, nejsou o skutkovém stavu žádné pochybnosti. Podle názoru žalovaného měl žalobce navrhnout výslech svědků ve svůj prospěch, pokud se chtěl bránit. Toto odporovalo závěrům, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č.j. 4 Ads 177/2011-127. Tímto byla porušena také zásada legality, subsidiarity, legitimního očekávání a nestrannosti. Dále uvedl, že správní orgán nesprávně uložil pokutu podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, neboť toto ustanovení se podle § 102 odst. 2 písm. k) zákona o obcích vztahuje na záležitosti v samostatné působnosti obce, což není daný případ, kdy tržní řád je obec oprávněna vydat jako nařízení v přenesené působnosti podle § 18 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona. Poukázal na to, že tržní řád, který zakázal podomní prodej veškerého zboží a služeb na celém území obce, jde nad rámec zmocnění v uvedeném § 18 odst. 2 živnostenského zákona. Obec takto v rozporu s ústavně garantovaným právem podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost stanovila předpisem podzákonné právní síly přísnější omezení než zákon. Nabízení služeb mimo prostory obvyklé k podnikání nezakazuje občanský zákoník ani energetický zákon. Další žalobní námitku vztáhl k otázce přezkoumatelnosti výše pokuty, když z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný zohlednil majetkové poměry žalobce, jak zhodnotil společenskou škodlivost, tedy jak intenzivně žalobce zasáhl proti hodnotám chráněným tržním řádem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že tytéž námitky jako v řízení před soudem žalobce uplatnil již v předchozím řízení a žalovaný se s nimi ve svém rozhodnutí vypořádal. Skutek popsany ve výroku byl dostatečně prokázán úředním záznamem pořízeným strážníky městské policie, kteří na místě zasahovali. O průběhu spáchaného deliktu i s ohledem na absenci námitek žalobce tak nebylo pochyb. Být v řízení pasivní je právem žalobce, musí však počítat s tím, že správní orgán bude vycházet jen ze shromážděných podkladů, k nimž dostal příležitost se vyjádřit. Pokud jde o použitelnost úředních záznamů jako důkazu v řízení o správním deliktu, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, z něhož vyplývá pro správní orgán povinnost zajistit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností o spáchání deliktu. O skutku žalobce žádné pochybnosti nevystaly, a proto bylo dostatečné vycházet z úředního záznamu.

Žalobce v replice namítl, že dokazování nebylo i přes výhrady žalobce ze dne 11. 6. 2014 doplněno. Žalobce považuje úřední záznam za nedostatečný důkaz, je to reprodukováný popis události, který nelze porovnat se svědeckou výpovědí, vyloučit návodné dotazy policistů nebo zkreslené zachycení odpovědi. Vycházet z úředního záznamu a neprovést výslech svědků je procesní vada. K věci nebyl řádně vyslechnut ani žalobce. Popis skutku ve výroku je nedostatečně určitý, aby nebyl zaměnitelný. Tvrzení žalovaného, který uvedl, že vzhledem k pasivitě žalobce nevznikly správnímu orgánu pochybnosti o spáchaném skutku, svědčí o tom, že žalovaný naprosto ignoroval žalobcovo podání ze dne 11. 6. 2014. Opětovně pak napadl nepřezkoumatelnost výše pokuty.

Krajský soud v Brně poté, kdy zjistil, že žaloba byla podána včas podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou podle § 65 odst. 1 s.ř.s., a že je přípustná podle § 65, 68 a 70 s.ř.s., napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynulo, že Magistrát města Jihlavy, obecní živnostenský úřad, uznal žalobce rozhodnutím ze dne 7. 2. 2014, č.j. MMJ/OZÚ/418/2014/4 vinným z porušení povinnosti vyplývající z čl. 9 nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, tržního řádu, za což mu byla uložena podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích pokuta ve výši 25 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Podle odůvodnění rozhodnutí měl žalobce dne 8. 1. 2014 v dopoledních hodinách bez předchozí domluvy nebo objednávky navštěvovat byty na sídlišti Březinky v Jihlavě a nabízet jako obchodní zástupce společnosti RWE změnu dodavatele energií. Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 8. 4. 2014 uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání Magistrátu města Jihlavy, neboť výrok rozhodnutí neobsahoval skutkový popis. Magistrát města Jihlavy vydal dne 18. 6. 2014 nové rozhodnutí, č.j. MMJ/OZÚ/č18/2014/15, v jehož výroku uvedl: „...z důvodu porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce, tj. čl. 9 nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, kterým se vydává tržní řád, tím, že dne 8. 1. 2014 v dopoledních hodinách podomním prodejem v prostorách domu na adrese Březinova 26, Jihlava prokazatelně osobně nabízel služby společnosti RWE obcházením jednotlivých bytů bez předchozí objednávky mimo veřejně přístupná místa, kdy podle čl. 9 tržního řádu je podomní prodej na území statutárního města Jihlava zakázán.“ Odvolání žalobce Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 17. 7. 2014, č.j. KUJI 49313/2014, OOSČ 690/2014 OOSC/2 zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce týkající se překročení zákonného zmocnění při vydání nařízení statutárního města Jihlavy č. 4/2013, tržního řádu.

Podle § 18 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. Pro nabídku, prodej zboží (dále jen "prodej") a poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona tržní řád vymezí: a) místa pro prodej a poskytování služeb, jimiž jsou zejména tržnice a tržiště (dále jen "tržiště"), a jejich rozdělení (např. podle druhu prodávaného zboží nebo poskytované služby), b) stanovení kapacity a přiměřené vybavenosti tržišť, c) dobu prodeje zboží a poskytování služeb na tržišti, d) pravidla pro udržování čistoty a bezpečnosti na tržišti, e) pravidla, která musí dodržet provozovatel tržiště k zajištění jeho řádného provozu. Tržní řád se s výjimkou odstavce 1 písm. a), b) a c) vztahuje i na prodej zboží a poskytování služeb na tržištích majících charakter stavby podle zvláštního zákona. Obec může nařízením obce vydaným podle odstavce 1 stanovit, že se toto nařízení obce nevztahuje na některé druhy prodeje zboží a poskytování služeb prováděné mimo provozovnu, a stanovit, že některé druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu v obci nebo její části jsou zakázány.

Skutkově obdobným případem se zabýval Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15, když posuzoval, zda obec Vojkovice vydáním tržního řádu ve znění: „Čl. III Na celém území Obce Vojkovice se zakazuje provádět mimo provozovnu podomní a pochůzkový prodej zboží včetně jeho pouhého nabízení a poskytování služeb podomní nebo

pochůzkovou formou. Podomním prodejem zboží a nabídkou služeb se pro účely tohoto nařízení rozumí takový prodej a nabídka služeb, kdy je bez předchozí objednávky dům od domu nabízeno a prodáváno zboží či služby včetně služeb finančních a obdobných, uživatelům v objektech určených k bydlení. Pochůzkovým prodejem zboží a nabídkou služeb se pro účely této vyhlášky rozumí takový prodej zboží a nabídka služeb s použitím přenosného nebo neseného zařízení (ze zavazadel, závěsných pultů, konstrukcí a podobně) nebo přímo z ruky.“ Ústavní soud ČR takto formulovaný článek tržního řádu posoudil jako ústavně konformní a nevybočující ze zmocnění v § 18 odst. 3 živnostenského zákona: K obsahu čl. III. napadeného nařízení uvedl Ústavní soud s odkazem na předchozí judikaturu, že vydávání tržního řádu má sloužit a přispívat především ke kultuře provozování specifické formy podnikatelské činnosti, kterou podomní a pochůzkový prodej je, k zajištění veřejného pořádku v obci, jakož i k zohlednění vhodnosti, názoru občanů, místní tradice, zvyků či estetiky. Při tomto druhu prodeje může prodávající své potenciální zákazníky oslovovat nejen z určitého místa, kde činnost vykonává, nýbrž kdekoliv na veřejném prostranství (může je osobně vyhledávat), s čímž je přirozeně spojena vyšší míra zásahu do jejich soukromé sféry. Ačkoliv totiž tito nemusí na oslovení nebo nabídku nijak reagovat, je zřejmé, že se mohou opakovaně dostávat do situací, kdy se nebudou moci komunikaci s prodávajícím vyhnout nebo budou stavěni do pozice, kdy musí sami zdůvodňovat, z jakého důvodu nemají o nabízené zboží nebo služby zájem (srov. nález Pl. ÚS 57/13, bod 25).

Je pak zřejmé, že právě za účelem regulace takovýchto forem nabízení a prodeje zboží a služeb, představující zvýšený zásah do soukromé sféry občanů obcí, jsou obce zmocněny ustanovením § 18 odst. 3 živnostenského zákona určité druhy nabízení a prodeje zboží a služeb na území obce zakázat. Ustanovení § 18 živnostenského zákona přitom představuje Listinou předvídané zákonné omezení práva podnikat podle čl. 26 odst. 2. Zákazem pochůzkového a podomního prodeje, tedy jedné z forem nabízení a prodeje zboží a služeb, přitom nedochází k vyprázdnění tohoto práva, neboť tato forma může být stále provozována jinými způsoby, jako např. stánkovým prodejem (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 57/13, body 25-27).

Ústavní soud proto konstatoval, že obec při zakotvení zákazu této formy prodeje nesledovala nelegitimní a zákonem neaprobované cíle a nedopustila se tak zneužití pravomoci. Ústavní soud ze stejných důvodů neshledal zákaz pochůzkového a podomního prodeje zjevně nerozumným, a tedy svévolným.

Čl. 2 písm. i) nařízení č. 4/2013, tržní řád stanoví, že podomní prodej je nabídka, prodej zboží a poskytování služeb provozovaný mimo veřejně přístupná místa obcházením jednotlivých domů a bytů bez předchozí objednávky. Podle čl. 9 tržního řádu podomní prodej na území celého statutárního města Jihlavy se zakazuje.

Krajský soud v Brně vyšel při řešení žalobcovy námitky o údajném překročení zákonného zmocnění žalovaným ze shora citovaného odůvodnění nálezu Ústavního soudu ČR a takto formulovaný článek zakazující podomní prodej veškerých zboží a služeb na celém území města Jihlavy považuje za souladný s § 18 odst. 3 živnostenského zákona čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tedy byl povinen řídit se nařízením statutárního města Jihlavy a bez předchozí objednávky neobcházet jednotlivé byty a domy s nabídkou určitých služeb, a to bez ohledu na fakt, že jiné právní předpisy, ať už občanský zákoník nebo energetický zákon, v obecné rovině tuto formu podnikání nevylučují. Tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

Důvodné však shledal soud námitky vztahující se k porušení zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací a dalších souvisejících zásad správního řízení, a to správními orgány obou stupňů.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 50 odst. 3 s.ř. správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

K výkladu citovaných ustanovení v souvislosti s projednávaným případem považuje Krajský soud v Brně za vhodné citovat z odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68: „V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud ovšem obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém (v posuzovaném případě hlídka Policie ČR), správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případů tohoto druhu. Nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností (např. silný zápach po alkoholu z úst, rozšířené zornice očí), následnou (opakovaně provedenou) dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy.“

V daném případě využil žalobce svého práva a k věci se vyjádřil v podání ze dne 11. 6. 2014 tak, že považuje shromážděné podklady za nedostatečné. Žalobce tedy zvolil pasivní obhajobu. I v takovém případě je předpokladem pro správnou aplikaci hmotného práva náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění. Dokazování musí být přitom zásadně zaměřeno na znaky skutkové podstaty přestupku.

Postup městské policie, která učinila nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu, na místě zjistila použitelné důkazní prostředky nezbytných pro

pozdější dokazování před správním orgánem a sepsala o tom úřední záznam, byl naprosto v souladu s principem součinnosti a ustanovením § 58 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Iniciativa během správního řízení o správním deliktu vymezeném v oznámení ze dne 17. 1. 2014 měla být na Magistrátu města Jihlavy, obecním živnostenském úřadě. Úřední záznam totiž, jak důvodně namítnul žalobce, slouží pro zaměření dalšího dokazování a je pouze pomůckou pro správní orgán při úvaze, které důkazní prostředky využije a v jakém pořadí důkazy provede. Správní orgán měl s ohledem na podstatu projednávané věci provést výslechy, vyloženě se nabízelo minimálně vyslechnout oznamovatele správního deliktu, případně též zasahující městské policisty či obyvatele domu na adrese Březinova č. 26, Jihlava. Informace získané z těchto výpovědí mohly sloužit nejen k porovnání s údaji získanými výslechem žalobce (který by ovšem byl oprávněn svou výpověď odeprít podle § 60 odst. 1 přestupkového zákona), ale zejména k náležitému zjištění a objasnění skutkové podstaty vymezeného deliktu. Na tyto své povinnosti správní orgány obou stupňů (neboť odvolací orgán měl podle § 89 odst. 2 s.ř. zjistit procesní vady, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně) naprosto rezignovaly a zásadu vyšetřovací, která je zásadní pro správní trestání, otočily v zásadu projednací, tedy v povinnost účastníka tvrdit a dokazovat.

Z uvedeného tedy plyne že, správní orgány obou stupňů se dopustily závažných procesních vad, když v podstatě neprovedly žádné dokazování, a proto soudu nezbylo než postupovat podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Při úvaze, zda má soud zasáhnout do kompetence odvolacího správního orgánu a využít možnost zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postupem podle § 78 odst. 3 s.ř.s. vyšel soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č.j. 1 Aps 2/2008-76, v němž se uvádí: „Jinak je tomu v případech procesních vad nebo v případě nesprávného právního názoru vysloveného v rozhodnutí žalovaného. Krajský soud k žalobě zkoumá zákonnost rozhodnutí a postupu v předchozím řízení jak orgánu I. stupně, tak i odvolacího orgánu. Skutečnost, že žalobou lze napadnout pouze konečné správní rozhodnutí, vychází ze zásady subsidiarity soudního přezkumu, totiž že k odstranění vad, kterých se dopustil správní orgán I. stupně, má v první řadě dojít uvnitř samotného správního řízení, typicky v rámci řízení odvolacího. Pokud se procesní vady nebo nesprávný právní názor vyskytují již v řízení před správním orgánem I. stupně, je na odvolacím orgánu, aby je napravil. Neučiní-li tak z podnětu podaného odvolání, bývá zpravidla žaloba napadající konečné rozhodnutí pro tuto vadu úspěšná. Zruší-li krajský soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. správní rozhodnutí obou stupňů, nahrazuje tím vlastně činnost odvolacího správního orgánu, což může v konkrétním případě přispět ke zrychlení dalšího správního řízení; krajský soud tak namísto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a fakticky, byť prostřednictvím odvolacího orgánu, neboť pouze ten je účastníkem soudního řízení (§ 69 a § 78 odst. 4 s. ř. s.), mu věc vrátí k dalšímu řízení. Popisovaný postup nepřichází tedy v úvahu při nezbytnosti změny právního názoru, která si jinak doplnění řízení nevyžaduje. Tam totiž odvolací orgán v mezích procesního předpisu, podle něhož se řízení vede, rozhodnutí prvního stupně změní sám. Obecně daná pravomoc krajského soudu zrušit podle okolností nejen odvolací rozhodnutí, ale i rozhodnutí orgánu prvního stupně, je tak nutně spjata s možnostmi procesní úpravy správního řízení, jehož zákonnost se přezkoumává, a to jen tehdy, kdy celé řízení bylo prováděno procesními pochybeními. Zde jsou jednoznačně naplněny podmínky pro současné zrušení rozhodnutí prvního stupně jen v případě, že procesní vady nejsou v dalším řízení vůbec odstranitelné, např. za situace, kdy důkazy nezbytné pro rozhodnutí již nejsou objektivně proveditelné. V ostatních případech procesních vad krajský soud váží, zda je namístě, aby tyto vady byly odstraněny v odvolacím řízení, či

zda další správní řízení přesahuje svým rozsahem možnosti doplnění v rámci odvolacího řízení. Jeho úvaha však musí vycházet nejen z rozsahu vad a snahy o urychlení dalšího postupu, ale také z toho, zda zrušení rozhodnutí I. stupně spojené s pokračováním řízení umožňuje příslušný procesní předpis. Možnost zrušení rozhodnutí I. stupně totiž není výslovnou pravomocí soudu odhlízející od procesního prostředí; krajský soud sám je oprávněn za odvolací orgán uvážit, zda řízení lze doplnit a vady odstranit v rámci odvolacího řízení či v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. To však předpokládá, že procesní správní předpis umožňuje, aby správní rozhodnutí I. stupně bylo zrušeno, aniž by to mělo za následek nemožnost pokračovat v řízení. Soud totiž nemůže dostat správní orgán I. stupně do jiné situace než odvolací orgán.“

Jak je popsáno výše, v daném případě šlo o procesní vady, nikoliv řešení právních otázek, a těmito vadami byl provázen celý průběh řízení. Rozsah dokazování pak možnosti pouhého doplnění v odvolacím řízení neodpovídal, proto bylo podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušeno také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. zavázal soud v dalším řízení správní orgán k vyhledání, provedení a zhodnocení důkazů, a to v takovém rozsahu, že o skutkových zjištěních nebudou pochybnosti. K takto doplněným podkladům pro rozhodnutí má žalobce právo vyjádřit se. Dospěje-li správní orgán k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu, vydá rozhodnutí, které bude kromě jiných náležitostí obsahovat dostatečně konkrétní skutkovou větu odpovídající výsledku dokazování.

Pro úplnost nutno uvést, že po tomto zjištění procesních vad se soud pro zjevnou bezpředmětnost a nadbytečnost nezabýval již věcně dalšími žalobními námitkami, když za primární považoval odstranit procesní vady, které způsobily nezákonnost rozhodnutí.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Žalobci náleží náhrada odměny jeho právního zástupce za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání repliky podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 3.100 Kč za jeden úkon podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu a třikrát náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 1 a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon, náhrada za daň z přidané hodnoty z uvedených částek o sazbě 21 %, tj. 2.142 Kč, a náhrada za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy 15.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu